

De Postrijder verschijnt s' dinsdags, s' donderdags en zaterdags.
 Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEGE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, 51, en bij alle post-directeurs.
 Alle toezending van brieven, aankondigen, enz., moet gefrankeerd zijn.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad, 8 fr. buiten de stad.
 Een blad afzonderlijk, 20 centimes.
 De aankondigingen, per druksregel, 15 centimes.
 De reclamen, per druksregel 25 centimes.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

TONGEREN, DEN 30 NOVEMBER.

ONDERSCHIJVINGEN
voor het pauselijk leger.

3° LIJST.

Opbrengst der vorige lijsten,	fr. 535,25
Honneur ou courage désintéressé Een onbekende van Tongeren,	20,00
M. Bairin, professor,	5,00
M. Brauwiers, pastoor te Herstappe,	10,00
M. Meyers, id. te Bommershoven,	10,00
M. Vandervelpen, id. te Berg,	40,00
M. Coignon van Berg,	5,00
M. Nys van Berg,	3,00
M. J. Jans van Berg,	0,50
Totaal,	fr. 628,75

Veroordeeling van de Vedette.

Zoo als wij het reeds verleden donderdag gemeld hebben, heeft het hof van beroep deze week uitspraak gedaan in de zaak van M. Petermans tegen de Vedette. Men weet waar van er kwestie was. Het tongersch schandblad had zich tegen M. Petermans eene van die smeerlapperijen toegelaten die bijzonder van den smaak der liberale lezers schijnen te zijn. M. Petermans klaagde het tongersch blad aan bij de rechtbank van Tongeren, doch in Tongeren werd de Vedette vrijgesproken. M. Petermans ging in beroep voor het hof van Luik en verleden woensdag is de Vedette te Luik veroordeeld geworden wegens laster, tot 500 fr. vergoeding, tot de afkondiging van het vonnis in haar eigen blad en in drie andere gazettes der provincie en tot de kosten der beide processen te Tongeren en te Luik. Daar ligt het lawijt nu! De Vedette is veroordeeld voor laster! Wanneer zij in het vervolg nog komt keffen, dan zal het genoeg zijn zich het vonnis van den 26 november te herinneren waardoor zij haar patent van uitspraak blad bekomen heeft.

Schuld van België.

Er is dezer dagen in de Kamer eene redevoering uitgesproken, waarop al te weinig aandacht gegeven is, namelijk die van den liberalen gedeputeerden M. Lehardy de Beauhieu. Ziehier wat wij uit die redevoering overnemen, tot stichting van het eerzame publiek:
 België heeft ontleend voor hetgeen men de

De herberg de vette os.

UIT HET DAGBOEK VAN EEN LANDSCHAPSDILDER.

I.

Op zekereren tijd had ik, daar ik zoo arm als de mieren was, de wijk genomen naar het hoogste van een oud huis in de *Minnesanger-Strasse* te Neurenberg. Ik had mij een nest onder het dak gebouwd. De pannen dienden mij tot muren en de balken tot zoldering.
 Ik moest over eenen stroozak heenstappen om bij het dakvenster te komen, maar uit dat dakvenster had ik een overheerlijk uitzicht; van daar kon ik stad en land overzien. Ik zag de katten met alle deftigheid in de goot loopen, de ooijscheeters met den bek vol kikkers naar hunne vraatzuchtige jongen gaan, de duiven met den steert als een waaijer uitgespreid uit hare hokken vliegen en boven den afgrond der straten zweven. Savonds als de klokken de geloovigen naar de vespers riepen, luisterde ik, met de ellebogen op de goot leunende, naar dat entooning geluid, zag achtereenvolgens licht voor de ramen komen, de eerzame burgers hun pijpje rooken, en de meisjes met een kort rood jasje aan en eene kruik aan den arm rondom de pomp lachen en praten. Langzamerhand hulde alles zich in eenen dikken nevel, begonnen de vleermuizen te vliegen en legde ik mij ter rust.
 De oude kunstcooper Toubac wist den weg naar mijne kluis even goed te vinden als ik en zag er niet tegen op, de ladder op te klimmen, langs waar men haar bereikte. Alle weken litte hij met zijn kalen kop die met eene rosachtige pruik bedekt was, de zolderval op en riep mij, terwijl hij de vingers krampachtig aan de sporten vastkleemde, op eenen neuston toe: Goeden dag, goeden dag, mijnheer Christiaan! hebt gij weer wat nieuws? waarop ik alsdan ten antwoord

nationale verdediging noemt, omtrent 614 miljoen francs, op welke er nog 591 miljoen te betalen zijn.

Op de gewone schuld, moet er nu nog omtrent 258 miljoen fr. betaald worden, daarin niet begrepen de 88 miljoen, door de Kamers gestemd om aangepaene verbintenissen te voldoen, noch de nieuwe onkosten welke het ministerie vraagt, altijd onder voorwendsel van het land te verdedigen.

Ten slotte schat M. Lehardy de schuld van het land op 800 miljoen. 't is te zeggen op 800 francs per huisgezin. Welhaast zal men hierbij eene jaarlijksche rente moeten voegen van 50 miljoen francs, om in verscheidene onkosten te voorzien.

De opbrengst der belastingen, die ongeveer tot 114 miljoen beloop, zal dan gansch en geheel besteed moeten worden om den interest der nationale schuld en de onkosten van het leger te betalen.

Men beseft gemakkelijk waar een dergelijke toestand ons moet naar toe lijden: of nieuwe belastingen, of vermindering van uitgaven, of bankroet gaan.

De onkosten verminderen, daarop denkt het ministerie in 't geheel niet; dat is immers met zijn bestaan overeenigbaar.

Nieuwe kontributien daarstellen; maar wie gaat ze betalen? En waarop zal men ze leggen.
 — M. Frère heeft het nog niet gezegd.

De giften voor de pauselijke zouaven komen immer aan het komiteit toe. Men heeft reeds meer dan 6000 kilogrammen pluk en lijnwaad naar Roomen gezonden. Erne menigte nuttige of aangename voorwerpen worden alle dagen opgestuurd. Een edelmoedig onbekende heeft voor 200 fr. ingemaakte vruchten en chocolaat gegeven. Anderen zenden tabak en cigaren.

De personen die zouden wenschen van geld op te zenden aan de pauselijke zouaven kunnen hun iedere somme, groot of klein, doen toekomen, op eene veilige wijze en zonder kosten door de tusschenkomst van het komiteit der pauselijke werken, dat zich volgeerne zal gelasten dien dienst te bewijzen aan de vrijwilligers van den Paus en aan hunne familiën.

Zouaven.

Men schrijft uit Hasselt, 27 november:

Eergisteren zijn er uit deze stad 18 jongelingen vertrokken om de rechten der Kerk te gaan handhaven. Omtrent 150 waren er te Brussel vereenigd, om samen naar Rome te vertrekken

gaf: Kom er toch voor den drommel op; ik heb juist een landschapje afgemaakt waarvan gij mij wat nieuws kunt zeggen.

Alsdan werd zijne magere gestalte van lieverlede langer, tot dat zij aan het dak reikte en dan lachte de goede man in zijne vuist. Ik moet aan Toubac recht laten wedervaren; hij dreef geerne handel met mij; hij kocht mij al mijne schilderingen voor vijftien gulden door elkander af en verkocht ze dan voor veertig; 't was een eerlijke jood.

Dat leventje begon mij te bevallen en ik vond er met iederen dag nieuwe bekoorlijkheden in, toen de goede stad Neurenberg door een vreemd en geheimzinnig voorval in rep en roer werd gebracht. Niet ver van mijn dakvensterke, een beetje links af bevond zich de herberg de vette os, een oude herberg, die in den heelen omtrek bekend was. Voor de deur stonden altijd een stuk of vier wagens, met zakken of vaten geladen, want de buitenlieden kwamen er, voor dat zij naar de merkt gingen, gewoonlijk een pintje drinken.

De gevel van de herberg onderscheidde zich door zijn eigenaardige vorm; hij was zeer smal en spits en liep met trapjes naar boven; wonderlijk snijwerk met allerlei krullen versierd, omgaf de kroonlijsten en de reichels der ramen. Maar het was nog opmerkelijker dat het huis, hetwelk er vlak tegenover stond, juist dezelfde krullen en versierselen had, zelfs de stang van het uithangbord met hare ijzere krullen en spiralen, ontbrak er niet aan.

Men zou gezegd hebben dat het eene huis eene afspiegeling van het andere was. Het eenige onderscheid bestond hierin dat er achter de herberg een hooge eik stond, welks bladeren het dak geheel overschaduwden, terwijl het huis aan den overkant tegen de lucht afstak. En bovendien zoo vrolijk en levendig de herberg de vette os er

Over eenige dagen kondigden wij den dood aan van eenen der verdedigers van Kerk en Paus van W. Mues, van Houthaeten. Nevens dien martelaar tellen wij er beden een anderen in de provincie, namelijk Ant. Huygen, van Hasselt. Na drie veldslagen bijgewoond en, volgens het verhaal zijner officieren dapper gestreden te hebben, werd hij in den nacht van den 31 oktober, nevens zijnen kapitein Du Fourmel, door eenen kogel aan het been, gekwetst; hij viel nevens zijnen kapitein die de eerste met Ant. Huygen het huis was binnengedrongen waaruit de baanstroopers geweerschoten op de kazerne der zouaven losten. Ant. Huygen, volgens het verhaal zelf van den aalmoesnier, heeft nooit eene klacht laten hooren, altijd was hij tevreden en te midden der hevigste pijnen, welke zijne wonde hem deed gevoelen, zeggende hij den naam van God, en zijne laatste woorden waren: *ik sterf gerust, Pius IX heeft getriomfeerd.*

Toen, over een paar weken, de lijst verscheen der gekwetste en gedoodte zouaven, stond eekken verwarder over het groot getal Hollanders, in die roemrijke opgave van martelaren voorkomende. Heden vinden wij, in de dagbladen, de gansch natuurlijke uitlegging van dit feit. Op ongeveer 2100 zouaven, waaruit thans het effectief van dit regiment bestaat, hooren er 900 aan Holland toe, terwijl Frankrijk er 700 leverde en België 500. En nogtans telt Holland slechts een miljoen en half katholieken! Men moet opklommen tot de kruisnigten om zulke voorbeelden van kristenen heldenmoed aan te treffen. Hoe verdederd het ook valle voor onze nationale eigenheide, buigen wij het hoofd voor dien roemrijken voorraag, vol van verwondering voor een land dat dergelijke verkleefdheid voortbrengt. Zij zijn niet ontvaard, die manhaf-tige kinderen van het katholieke Nederland; zij blijven niet min standvastig tegen de besmetting van het officiele protestantismus dat hen langs alle zijden insluit, dan hunne dijken aan wier vorten de schuimende golven der zee komen uitserven.

Moge het voorbeeld door onze Noorder broeders gegeven eene edele wedievering onder onze vlaamsche jeugd doen ontstaan! Zullen de Zuid-Nederlanders het bloed kouder hebben dan die van het Noorden; zullen zij minder moed, minder verkleefdheid, minder geloof aan den dag leggen?

Uittreksel uit den omzendbrief van Z. H. W. den Bischop van Luik.

Laat u niet bedriegen door eenen valschen schijn van vrede en verzoening; de opstand, dit wil zeggen de grest van het liberalismus en de vrijmetelarij, wil of kan zich met de Kerk niet verzoenen; immers het kwaad kan niet in vrede leven met het goed, noch de dwaling met de waarheid. De taal, de grondregels der liberalen

van buiten uitzag, zoo somber en akelig was het andere huis. Aan den eenen kant zag men onop-houdelijk een menigte drinkbroers uit- en ingaan, die zongen, zwaaiden en met hunne zweepen klaptten; aan de andere zijden heerschte er eene doodsche stilte. Op zijn hoogst ging de zware deur van dit huis een paar malen per dag open om den doortocht te banen aan eene oude vrouw met kromgebogen lendenen, met de kin op de borst, met een groote sluitmand aan den arm en met de vermagerde hand op de borst geklemd.

Het voorkomen van die vrouw had mijne aandacht meermalen getrokken: hare kleine groene oogen, haar spise neus en groote opzichtige omslachdoek, die minstens honderd jaren oud was, de glimlach, die er om hare lippen speelde, en de breede liuten van hare muis, die tot op hare wenkbrouwen neerhingen dat alles was mij zoo zonderling voorgekomen en had mijne nieuwsgierigheid zoo zeer gaande gemaakt dat ik geerne wilde weten, wie die oude vrouw was en wat zij in zulk akelig huis uitvoerde.

Ik meende met reden te mogen veronderstellen dat deze goede vrouw een goed leven leidde; maar op zekereren dag, toen ik op straat was blijven staan om haar naar te zien, keerde zij zich plotseling om, sloeg op mij eenen blik, waarvan ik de akelige uitdrukkingen onmogelijk kan beschrijven, en trok allerlei verschrikkelijke gezichten tegen mij; daarop liet zij haar schud-dend hoofd op de borst zakken, trok haren grooten omslagdoek, waarvan de punt op den grond sleepte tot zich en bereikte voetje voor voetje de zware deur van haar huis, waarin ik haar zag verdwijnen.

't is een oud wif, zeide ik in mijn zelven dat niet goed bij 't hoofd is, maar toch slim en geslepen uitziet. Och kom! ik ben ook gek geweest dat ik zooveel belang in haar stelde. Maar toch zou ik haar gezicht nog wel eens

en vrijmetelars zijn de taal en de grondregels van Voltaire en Garibaldi; en de opstand van Italië, heeft in het gedacht dergenen die er de oorzaak van zijn, nooit een ander doel gehad dan de uitvoering van dezen grondregel en de verzadiging der piemonteesche heerschzucht. Gij herinnert u wel, Z. B. B., al de pogingen, die de liberalen en vrijmetelars in het werk gesteld hebben om u moede te maken van den Stadhouder van J.-C. uwen algemeenen Vader, ter hulp te komen, om uwe zonen en broeders te doen afzien hun lijf en leven ter verdediging van den apostolischen Stoel op te offeren. Volgens hem ware uwe aalmoesen alleen bestemd om huurlingen te betalen, en aan deze wapens te verschaffen om de Romeinen in te toomen; volgens hien boodt gij uwe medehulp aan tot een werk dat de vrijheid den doodsteek geeft; ja zelfs durfden zij zeggen tot een bloeddorstig werk. — Verstaat gij nu wat de liberalen, de vrijmetelars verwachtten? Zij hoopten ten voor-deele hunner Piemonteesche en Garibaldiaansche bondgenoten verdedigers te onttrekken aan den Paus en aan de inwoners van Rome, die gelukkig en fier zijn over hunne twaalfhonderdjarige onafhankelijkheid en hunnen vreedzamen en voorzieghelijken invloed op de wereld. Wat zou er gebeurd zijn, indien gij voor deze ingevingen terug geweken waart? De Paus zou in de handen der baanstroopers wezen, Rome en het efrleel van den H. Petrus ware aan de plundering overgeleverd, zijne getrouwe inwoners in de slavernij, en Garibaldi met zijne medeplichtigen zou heerschen op het Capitoium. — Maar gij hebt geen gehoor gegeven aan deze verraderlijke en belachelijke redeneringen, gij hebt de list en het bedrog ontdakt, en in plaats van u naar den zin der vijanden van de Kerk te gedragen, hebt gij door uwe aalmoezen, door uwe jeugdige en dappere zonen den Paus, Rome en zijne inwoners van verdedigers omringd, en aldus de overweldigers helpen verdrijven. Gij hebt dus uw aandeel in de overwinning der pausehijke wapens, gij hebt gezegepraald met de dappere en trouwe soldaten van Rome, met de onsterfelijke Zouaven, met de moedige Fransen: wij wenschen er u geluk over, wij danken u van harte in onzen naam, in den naam van den H. Vader en van de Kerk.

Dragen wij, Z. B. B., onze dankbare hulde op aan God voor dezen gelukkigen uitval, voor dezen eersten troost, voor deze voldoening aan het recht geschoonen, en die ons ongetwijfeld eene meer volledige herstelling voorspelt. Betuigen wij ook onze erkentenis jegens onze katholieke broeders, die aan hetzelfde werk met eene zoo wonderbare standvastigheid en edelmoedigheid mede arbeiden. Bedanken wij de dappere strijders van den Paus, de soldaten en Zouaven, wier opoffering zoo verheven geweest is als de zaak die zij verdedigen, wier dapperheid, waarvan zij zoo menigmaal blijken gegeven hebben, geen lof meer van noode heeft, seiert dat hunne onverschrokken medehelpers dezelve hemel-

willen zien; Toubac zou er mij geerne vijftien gulden voor geven.

Nogtans bevestigde deze beschouwing van de zaak mij maar half. Die verschrikkelijke blik van het oude wif vervolgde mij overal, en meer dan eens, als ik langs de steile ladder naar mijne kluis klom en ergens aan bleef haperen, ging mij eene huivering door de leden en verbeelde ik mij dat het oude wif aan de panden van mijnen jas was komen hangen, om mij zoo te doen vallen.

Toubac, aan wien ik deze geschiedenis vertelde, lachte er volstrekt niet om, maar zette een ernstig gezicht. Mijnheer Christiaan! zegde hij tot mij, als de oude het op u gemunt heeft, dan mocht ge wel oppassen. Hare tanden, zijn klein, scherp en hagelwit; dat is op hare jaren iets onnatuurlijks. Zij heeft een boos hoofd; als zij aankomt maken de kinderen zich uit de vooten en de inwoners van Neurenberg noemen haar de *Vleermuis*.

Ik bewonderde de scherppzinnigheid van den jood en zijne woorden gaven mij veel stof tot nadenken; maar na verloop van eenige weken, nadat ik Fledermaas dikwijls tegen gekomen was, zonder dat zulks noodlottige gevolgen voor mij had gehad, begon mijne vrees te wijken en dacht ik niet meer aan haar. Op zekereren avond echter toen ik in een diepen slaap gedompeld was werd ik door een zonderling geluid wakker.

't was een soort van trilling in de lucht, maar zoo zacht, zoo welluidend dat het geruisch van een koeltje door het geoomeer er slechts een flauw denkbeeld kan van geven. Geruime tijd bleef ik met opengepalpte oogen luisteren, terwijl ik mijnen adem inhiel om beter te kunnen hooren. Eindelijk keek ik naar het dakvensterke en zag twee vleugels, die tegen de ruiten aan sladderen. Ik dacht eerst dat het een vleermuis was, die op den zolder gevangen zat; maar toen de maan opgekomen was, toekenden zich de vleugels van